

LBRIS

We know
books

Regatul inocenților

- cartea a cincea -

THEO ANGHEL

2024

capitolul 1

— Ce se întâmplă? se învârti Gita în brațele tatei ca să-l poată privi.

Boierul Toril se uită la ea cu o expresie stranie, de parcă n-ar fi înțeles ce era întrebat. Înghiți în sec, apoi întoarse capul spre locul unde se aflau frații elfi.

— Prințesa n-a apărut până acum? se auzi vocea pierită a lui Halan.

Greu de spus dacă era o întrebare sau o constatare. Intonația părea să le cuprindă pe amândouă deodată.

Fără să-și dezlipească privirea de la Findor, Derufin se apropie de masă.

— Prințe, spuse încet.

— Am zărit-o pentru o clipă în timpul încăierării din temnițe. Atât! izbuti Findor să-și descleșteze maxilarul. După aceea, s-a auzit că au prins-o gărzile. Nici nu mai știu cine a zis-o primul. Nayan a spus că Saelind i-a povestit cum că ferma a fost atacată și că s-a temut pentru noi și că... Totul părea să aibă un sens. Dar acum... Findor se poticni. Fruntea i se strânse de parcă, brusc, firul logic din mintea lui s-ar fi retezat. Își presă din nou tâmplele între palme. Nu înțeleg nimic. De ce să fi plecat Saelind de la fermă mințind pe toată lumea? Și de ce să fi făcut același lucru odată ajunsă aici?

— Sfatul meu e s-o anunțăm pe regină fără întârziere. Nu e de joacă. Saelind a dispărut. Meril se va face foc și pară când va afla că a trecut atâta vreme de când s-a întâmplat și nu i-am dat de știre.

Findor săltă ochii strălucind febril spre înțelept. Îl țintui nemișcat o vreme. Întredeschise buzele, părând că vrea să spună ceva. Pielea de pe gâtul lui se făcu de găină. Maxilarul i se contură dur pe sub piele. Indiferent ce îi trecea prin cap acum, îi umplea inima cu o spaimă copleșitoare.

— I-am spus și eu asta! se însufleți Gladhwen.

Findor sări dintr-odată pe partea cealaltă a băncii. Își pierdu echilibrul pentru o clipă. Întinse palmele și îndreptă podurile spre pământ. Rămase așa, cu ochii ațintiți spre adâncimea nopții. La fel de neașteptat, se răsuci pe călcăie și o apucă spre sala de rugăciune.

— Pe Eru! Ce naiba te-a apucat? Na van anirog mened?¹ strigă Gladhwen.

Moștenitorul tronului elfilor adună degetele în pumni și, aducându-și umerii înaintea, se făcu nevăzut în beznă. Gladhwen bombăni ceva pe limba elfă, își verifică armele dosite sub pelerină și alergă după el. Palid ca o stafie, Raeran țâșni din locul lui și goni să-și ajungă frații. Derufin și Halan și-au lungit gâturile după ei, nedumeriți.

— Să...? bâigui Halan.

Derufin suspină.

— Lasă-i să-și descarce frustrarea. Sunt foarte tulburați.

Halan înlemni o vreme locului, deși se vedea că stătea ca pe ghimpi. Apoi, nemaiputând să-și ascundă neliniștea, suci capul și cătă spre gang. Își uni palmele înaintea și își frecă tălpile de podea, vrând să se asigure că n-o lua la sănătoasa de unele

1 Unde te duci?

singure. Derufin îi șopti ceva și îi atinse antebrațul. Gestul înțeleptului păru să-l calmeze.

Bunicul privi peste creștete, către ginerele său. Schiță un soi de grimasă care se voia a fi zâmbet când îi prinse ochii, ca și cum, nimerind aici într-un moment de mare frământare, nu s-ar fi convenit să-și manifeste bucuria revederii într-o manieră mai agreabilă. Tata înclină din cap la fel de rezervat. Că era întunericul, că era real sau doar vreo nălucire dintr-ale mele, mi s-a părut că ochii boierului Toril au licărit a neplăcere.

Din câte îmi aminteam eu, cei doi se respectaseră întotdeauna. Nu știam dacă în culise relația lor se prezenta altfel decât vedeau ceilalți. Dacă ascunseseră vreun schelete în dulap, ținuseră totul departe de cunoștința familiei. Totuși, nu cred să fi fost cazul. Senzația mea era că bunicul nu-i ceruse ginerelui său nimic altceva în afară de fericirea Brindei. Tata se achitase cu succes de angajament și fără să-l împingă careva de la spate, așa că, după mine, sfetnicul avea toate motivele să-l îndrăgească. Cât zăbovisem la ferma Lorindei surprinsesem câteva răbufniri de-ale bunicului împotriva tatei, dar nădăjduiam să fi fost rafale trecătoare, provocate de durerea pierderii copilului său de aur. În câte feluri și cât de nedrept nu izbucnisem și eu de prea multe ori! Câți țapi ispășitori nu-mi făcusem din nevinovați!

Într-o muțenie absolută, Khalu s-a întors spre bunicul. S-au îmbrățișat, s-au depărtat cât să se privească lung unul pe altul, apoi s-au strâns iarăși la piept. Kiran a ocolit masa, pășind ca o umbră, și s-a dus întins spre sfetnic.

— Buniculeee, suspină Aghor, mijindu-și pleoapele ca să vadă mai bine și chinuindu-se în zadar să-și salte piciorul blegit de băutură peste bancă.

Chandan îl trase înapoi și își apăsă un braț pe umărul lui, ca să fie sigur că nu se mai ridică.

— Lasă-mă! împrăștie Aghor un damf de alcool în nasul fratelui nostru mai mare.

— Nu pleacă nicăieri, țicnitule. Abia a venit. Îl îmbrățișezi când n-o să mai puți ca o distilerie. Stai cuminte, că altfel te bat de-ți sună rachiul în cap.

Bombănind și scâncind ca un copil, Aghor încercă să scape, însă Chandan, prevăzând că așa avea să se întâmple, își înfășură brațele în jurul trunchiului său și îl imobiliză iute.

Noaptea fu tăiată de un geamăt prelung. Zgomot de obiecte căzând unul peste altul acoperi bocetul. Hărmălaia s-a potolit și, în liniștea lăsată peste grădină, un suspin gutural a scăpat printre tufișuri.

— Aoleu! răcni Skyd. Boierul ăla din ultima odaie, oameni buni! A căzut ceva pe el! V-am zis că nu e potrivită pentru un rănit! V-am zis! adăugă muștrător mai mult pentru sine și tăie terasa cu pași de uriaș.

Boierul Toril fu următorul care se dezmetici. Murmură numele lui Cohad ca pentru a se conecta la emoția invocată de Skyd. Se desprinse de Gita, se asigură că fiica sa cea mare stătea bine pe propriile-i picioare, și fugi după slujitor.

— Cohad?! făcu sfetnicul ochii mari. Lovit parcă de cine știe ce nălucire, țâșni pe urmele ginerelui său strigând: Ishaan, ce naiba zici tu acolo? Cohad e aici?

Kiran și Khalu se priviră scurt, apoi îl urmară pe dată.

Mișcându-se ușor din locul ei de la masă, Aray își cuprinse trunchiul cu brațele și se ciuci pe bancă, căutând să se dilueze în peisaj. Nu pricepea ea multe din cele ce se întâmplau, dar ghicea că o altă năpastă se abătuse asupra noastră.

— Ce făceați aici? întrebă Gita, plimbându-și privirea de-a lungul mesei festive.

— Tata i-a dat binecuvântarea surorii noastre pentru însurătoarea... măritișul... Ah! se bâlbâi Aghor. S-a măritat

din nou cu Raeran... care s-a însurat iar cu ea..., mai încercă o dată. Lasă-mă să mă ridic, diliule! protestă când Chandan întepi apăsarea brațului peste umerii lui.

— Te las de îndată ce n-o să mai fii în pericol să-ți rupi gâtul.

— Vreau să mă duc să-l iau pe bunicul în brațe. Lasă-mă! Dar tu de ce nu te duci? Hă? Cică te preocupă bună starea mea, dar...

Aghor primi o palmă peste ceafă. Capul îi fu împins înainte. Își mușcă limba și astfel șirul elucubrațiilor sale fu retezat. Întoarse capul spre Chandan, încruntat tot. Dădu să spună ceva. Inspiră adânc și își înghiți logoreea când palma uriașă a fratelui nostru îi flutură demonstrativ prin fața ochilor, ca un avertisment.

— Dă-mi mâna, băiete, ceru Yamal ajutorul lui Halan. Mi s-au îngroșat picioarele ca butucii, păcatele mele.

În vreme ce soldatul elf o sprijinea pe bătrâna noastră, Derufin s-a strecurat pe lângă ei și a venit spre mine.

— Domniță, îmi prinse mâna stângă între ale lui și o săltă în dreptul inimii, dacă am înțeles bine, Saelind a vorbit cu tine și cu nimeni altcineva. Ce s-a întâmplat? Te rog, povestește-mi totul cu grijă să nu uiți nimic.

Ochii îi tremurau ca două stele gemene, răzlețite una de alta pe un cer negru, vast și înfricoșător. Pielea mi s-a făcut de găină.

Mi-am retras palma încetișor, pretinzând că voiam să-mi netezesc cutele fustelor. Atingerea elfului se simțea ciudat. Ca și când în locul acela s-ar fi căscat o spărtură, și pavăza împotriva fricii, pe care mă tot căznisem s-o întăresc, se fărâmița și mi se năruia la picioare în troiene nisipii.

Gita întinse cotul spre Yamal. Bucătăreasa se agăță de ea cu nădejde, și amândouă se apropiară ca să audă ce aveam de zis. Aghor și Chandan săltară și ei frunțile spre mine. Aray și Halan mă țintuiră de asemenea.

Am repetat aproape mecanic ceea ce povestisem deja de atâtea ori, fără să simt nicio emoție, de parcă aș fi redat ceva ce auzisem aiurea despre o întâmplare fără legătură cu mine sau cu vreunul dintre cei care ascultau. Le-am sesizat nedumerirea, însă am dat-o înainte cu îndârjire, temându-mă să nu fiu ajunsă din urmă de slăbiciune și să las garda jos. Spaima ce îmi încolțise în suflet în urmă cu câteva ceasuri îmi dădea târcoale și pândeă hămesită să mă prindă pe picior greșit, să mă devoreze dintr-o singură îmbucătură.

— Ești bine? am auzit vocea Gitei când am terminat.

Mâna ei caldă îmi atinse antebrațul. Am întors capul spre ea. De îndată ce i-am întâlnit ochii, un fior rece mi-a făcut inima să tremure. Peste creștetul ei, privirea pătrunzătoare a lui Derufin mă diseca în particule minuscule, străvezii, prin care taina mea i se arăta întregă.

Am vrut să spun ceva. În schimb, sufocându-mă cu nodul din gât, am gălgâit ceva neinteligibil. M-am aruncat la pieptul Gitei și am început să plâng.

— Of, copilă! mă alină Yamal, lipindu-și obrazul de spinarea mea. Sunt sigură ca Saelind o să apară dintr-o clipă într-alta. Amuți brusc, ca și când tocmai i-ar fi trecut prin cap că se înșelase asupra ofului ce mă întristase atâta. Dacă e vorba de Yanti..., reîncepu, să știi că și-a găsit liniștea în cel mai frumos loc din curtea Lorindei. Când se va putea, o vom duce pe domeniul strămoșilor ei, și acolo își va dormi somnul veșnic alături de Ishaan, Satya și stăpâna Brinda, luminată fie-le calea în Împărăția Mamei tuturor zeilor.

Tăcu și se căzni să inspire aer în piept.

— Draga mea, murmură Gita, înfășurându-și mai abtitor brațele în jurul meu.

Tremura. Prin țesătura rochiei, i-am simțit oasele fine ale coastelor. Slăbise ca un ogar. Dacă n-aș fi putut să-mi închipui

cât de greu trebuie să-i fi fost să rămână alături de trupul neînsuflețit al lui Yanti, fără niciunul dintre frați ca sprijin, mi-aș fi dat seama acum.

Lacrimile mele curgeau șiroaie pe obraz până spre bărbie, apoi alunecau fierbinți pe umărul Gitei. Ea se mișcă ușor, semn că voia să se desprindă din îmbrățișare. Îngrozită de gândul că îmi va vedea ochii și va desluși în licărul lor umbrele palide ale sufletelor celorlalți doi frați pierduți, am strâns-o și mai tare.

Derufin făcu un pas înapoi, ca pentru a lăsa destul spațiu în care durerea să se reverse. Își împreună palmele și plecă fruntea. Văzuse tot! Știa ce demoni îmi mușcau din suflet.

— N-ai prea plâns atunci, șopti Gita cu buzele lipite de urechea mea, percepându-mi încordarea și interpretând-o greșit. Mereu ai avut apucături băiețești, despre care mama spunea că sunt păcătoase. Inima unei femei va rămâne întotdeauna inima unei femei. Durerile se strâng și se tot strâng, până ajung să te doboare din picioare. Plângi, draga mea. Eu am plâns, să știi. Nu mi-a păsat că m-a auzit toată lumea de pe moșie. Am plâns și am urlat. Nu m-a ușurat. Nu simt deloc mai puțină durere, dar măcar nu mai am lacrimi. Noaptea mi-a fost cel mai greu. Mă trezeam pe nepusă masă în întuneric, și toate cele trăite ziua îmi păreau memoriile amorțite ale unui coșmar. Oh, Nayan! Cât de cruntă era secunda când adevărul mă trăsnea. Nayan! Nu știu cum este să te lovești de un zid cu o viteză colosală, dar cred că senzația este aceeași cu ce am simțit eu. Fața, pieptul, membrele, carnea, oasele mi se zdrobeau, și doar inima îmi rămânea întreagă, ca să cuprindă tot.

— Oh, fetele mele iubite! suspina Yamal, neștiind pe care să o mângâie mai întâi.

Ne-am desprins una de alta când am auzit vocile bărbaților sub terasă, în dreptul ușii boierului Cohad.

— Gita, Yamal, am prins-o pe fiecare de câte un braț, nu care cumva să scăpați în fața tatei ceva despre felul în care a murit ea.

Buzele surorii mele tremurară.

— Copilă, dădu bucătăreasa să spună ceva.

— Crede că a fost o boală, le-am strecurat cu fereală.

Yamal își acoperi gura cu palmele, pentru a-și amorți uluiala, iar Gita coborî pleoapele.

M-am răsucit cu spatele la ele într-un fel care să le dea de înțeles că discuția se încheiase. Nu voiam să despic subiectul mai mult acum, când tata putea prinde ceva. Au priceput și ele. Și-au îndreptat spinările, o idee prea țeapăn, și au privit spre boierul Toril cu o jale abia înăbușită sub zâmbete strepezite.

Bunicul rămăsese la marginea terasei, cătând țintă spre dungile gălbui vopsite la capetele scândurilor. După expresia chipului său, bănuiam că îi fuseseră aduse la cunoștință circumstanțele straniei care făcuseră ca boierul Cohad să se afle acum alături de noi.

— Cohad a zis ceva cât timp am lipsit? îl întrebă Khalu pe tata.

— Nu, dar bănuiesc că nu mai avem nevoie să ne lămurească nimeni. Nu?

Khalu clătină din cap, dezolat.

— Dar să nu fie în temniță nu e neapărat de rău, își dădu Kiran cu părerea.

— Se vede că nu știi nimic despre Saelind, bombăni Aghor. Tocmai faptul că nu se știe nimic despre soarta ei e de speriat. Atâta energie să dispară așa?

— Părinte Toril! se își tânărul care îl îngrijise pe boierul Cohad din întunericul dinspre gang. Străzile sunt împânzite de gărzi.

Se oprise la un pas de Kiran și aștepta să-l audă vorbind.

— Și ce dacă? se încruntă fratele meu, presimțind că tulburarea slujitorului ascundea mai multe decât se putea bănuși la prima vedere.

— Câțiva dintre ei au intrat în sala de rugăciune. Eu măturam pe acolo. S-au uitat la mine ciudat, m-au întrebat de când slujesc templul. Nu prea au crezut când le-am zis că sunt aici de trei ani. Apoi a apărut părintele San. Una dintre gărzi l-a recunoscut și i-a cerut să confirme ce spun eu. Dar nu asta e partea rea. S-au interesat dacă avem străini în gazdă. Eu am zis pe dată nu, dar părintele San a șovăit. A zis și el tot nu până la urmă, dar parcă și soldatul i-a prins ezitarea. Și-a văzut de drum, dar zău că i-a sticlit ceva rău în privire.

Khalu se apropie și îl privi pe tânăr. Buzele îi erau vinete de spaimă.

— Probabil că mi-au descoperit fuga, zise ca pentru sine. Și cum Nadas e la palat, ca să pună paie pe foc...

— Băiete, izbuti Kiran să bâiguie, ridicând palma pe umărul băiatului cu aerul cuiva terifiat de gândul că păcatul său va atrage un nevinovat în vârtoarea osândeii.

— Nu vreau să știu nimic, părinte, zâmbi amar slujitorul. Gărzile regelui mi-au ucis fratele în bătaie. Lucra ca dascăl de lăută pentru fata unui boier. El era necopt, fata aia, tot necoptă. Boierul i-a prins sărutându-se. L-a dat pe mâna gărzilor și le-a cerut să-i ardă câteva bice pe spinare ca pedeapsă. Nenorocii nu s-au mulțumit cu atât. L-au schingiuit cu sălbăticie, apoi l-au lăsat într-un șanț, unde a fost găsit mort a doua zi de niște nomazi care au campat în împrejurimi. Urăsc gărzile, iar pe rege l-aș ucide cu mâna mea. Pe tine te știu de om bun. Nu e greu să decid de partea cui sunt.

Kiran înghiți în sec și se holbă năuc la băiat. Îi înțelegeam uluiala. Slujitorul lăsase impresia că nu vedea și nu auzea nimic.

Ba chiar, ca să n-o mai spun pe ocolite, păruse prostănac de-a binelea. Iată că ne înșelaserăm cu toții. Pătrunsese esența.

— Un lucru pe care nu trebuie să-l faci, băiete, zise Kiran, este să alegi vreo parte. Stai cuminte, păstrează-te în siguranță. E mai bine. Mulțumesc că mi-ai spus. E suficient.

— Trebuie să fugim de îndată, șuieră Khalu.

— Pe unde? Nu auzi că e plin de gărzi?

— Tare îmi e că acum sunt chitiți pe templu, se amestecă slujitorul. Dacă nu erau înainte, acum sigur sunt. Părintele San nu putea fi mai străveziu decât a fost. Gura lui a zis nu, dar ochii au spus altceva. Părinte, ia-i pe ai tăi și du-te în satul Teuna. Casa părinților mei, în care eu ar fi trebuit să locuiesc cu fratele meu și, după cum plănuiserăm noi, cu soțiile și copiii pe care i-am fi avut cu ele, este goală. Stai acolo cât vrei. M-ar mângâia să știu că folosește cuiva căminul ăla pustiu.

Degetele lui Kiran se chirciră peste cotul slujitorului. Părea să i se fi făcut rău dintr-odată. Situația luase o întorsătură dramatică mai rapid decât putea el îndura. Gândul de a părăsi templul îi provoca o durere ascuțită în coșul pieptului.

— Noi trebuie să ne luăm tălpășița, vorbi Khalu, dar tu, Kiran, rămâi aici. Dacă fugi și tu, părintele ăsta, San parcă i-ai zis, se uită întrebător la slujitor, o să-și dea drumul la gură.

— Iar eu rămân cu părintele Toril, orice ar fi să mi se întâmple! declamă Skyd cu o solemnitate exagerată în voce. N-o să zică părintele San nimic atâta vreme cât ne are pe amândoi sub ochi. Numai să vărs eu ce știu, că vai și-amar va fi de dosul dumnealui!

Pufni ca o mătă înfuriată, apoi, îndârjit din cale-afară, strânse buzele și înclină scurt capul în semn de „Nah, acum am zis-o!”

Ne-am adunat cu toții roată în jurul celor patru. Am căscat gura ca la un spectacol care nu ne privea. Până și tata dădea

senzația că se detașase de realitate și, la adăpostul clipei de confuzie, căuta să deslușească ce se întâmpla sub nasul lui.

— Ne putem întoarce la fermă, propuse bunicul.

— Nu e o idee bună, sări Chandan ca ars.

Să-l ducă pe tata în casa amantei sale mai era cum mai era, dar să-l găzduiască laolaltă cu fosta țiitoare a socrului său, cu care avea o fiică leit Brinda? Nu! Ar fi fost prea mult. Nici el nu mai știa de a cui sensibilitate se preocupa mai mult. De a lui, a Lorindei, a tatii, a bunicului?

Cu toată intoxicația din creier, Aghor întrezări spaima fratelui său. Chicoti prostește. Se înecă apoi cu propria salivă și începu să tușească.

— Cât de departe e satul ăsta al tău, tinere? preluă Khalu frâiele situației, neștiind că tocmai îl salvase pe Chandan de la un atac de dambla, iar pe Aghor de o nouă palmă peste ceafă.

— O zi, nu mai mult, dacă aveți cai zdraveni.

Boierul Toril și sfetnicul Tanay se încruntară. Îl cercetară pe slujitor cu luare aminte. Apoi, ca și când s-ar fi înțeles, ochii lor plutiră spre locul unde Derufin și Halan stăteau retrași.

Mi-am întors privirile spre înțelept. Deși se străduia să arate calm, îl cunoșteam de suficient de mult timp încât să-mi dau seama că dispariția prințesei îl tulburase așa cum nu i se mai întâmplase vreodată. Venise până în Erfenor sigur că o va găsi alături de frații și sora ei. Îi știa natura curioasă mai bine decât oricine. Și o înțelegea, pentru că și el era la fel. Dar, pe când impetuzitatea prințesei nu avea limite și nu ținea cont de opreliști, a lui era ținută în limitele acceptabilului de un exacerbât simț al datoriei. Fiecare dintre aventurile în care Saelind se aruncase, mânată de insașiabila-i curiozitate, se terminase cu bine. Chiar și cea mai nesăbuită dintre toate, plecarea de una singură spre tărâmul oamenilor.

— Ce ziceți? ne privi tata pe fiecare.

Gita s-a posomorât și s-a făcut mică, înspăimântată că i se cerea să ia o decizie pe nepusă masă.

— Apăi, stăpâne, eu zic că nu are rost să întrebi nimicuța, îl fixă Yamal. E pe alese? Din orașul ăsta blestemat trebuie să plecăm oricum. Numai când am intrat pe sub arcada principală mi s-a părut că sunt împresurată de duhuri rele. Și în tufișuri dacă m-aș ascunde, tot mai bine mi-ar fi decât îmi e aici.

— Ce facem cu boierul Cohad? întrebă tata. Și cum îl luăm pe Kalian de aici?

— Kalian? făcură Gita și Yamal deodată.

— L-am găsit, am zis în grabă, cu o modulație a vocii care le-a făcut pe cele două să smucească gâturile spre mine. Aici, în Erfenor.

— Unde e? dădu bucătăreasa roată cu ochii, de parcă ar fi fost posibil ca fratele meu să fi fost lângă noi tot timpul, iar ea să nu-l fi observat din cauza oboselii călătoriei.

— Doarme, murmură Kiran.

— Ce naiba aveți? tresări Gita. Vorbiți de parcă e de rău că a apărut.

— Nu e de rău, interveni boierul Toril. Doar că nu e chiar Kalian pe care îl știți.

— Adică? se încruntă bunicul.

— Fratele nostru..., începu Kiran, dar se poticni pe neașteptate, neștiind ce cuvinte să aleagă ca să descrie situația cât mai aproape de realitate, dar, în același timp, să nu sune prea cutremurător.

— O mare parte din ce era Kalian s-a pierdut, am preluat eu.

— O mare parte, mă îngână Gita, coborându-și bărbia în piept și privindu-mă pe sub sprâncene.

— Înfașarea a mai rămas din el, ca s-o spun pe șleau. Dar altfel, e zdravăn ca întotdeauna.

— Unde e?

— În odaia aia, indică tata spre terasă. Nu poți merge la el însă. Singura care pare să aibă acces la mintea lui este Aray, căță boierul spre locul unde stătea copila.

Gita și Yamal se uitară și ele într-acolo. Aray le zâmbi trist, apoi, simțind vagul și iraționalul reproș din ochii lor, își îndesă capul între umeri și își feri privirea. Cele două reveniră la tata și mai nedumerite.

— E o poveste lungă. Nayan l-a găsit în serviciul unui negustor de vinuri. Practic, l-a furat de la stăpânul său.

Yamal scoase un șuierat printre buze. Dinții i se loviră unii de alții, scoțând un sunet sec.

— Kalian a avut stăpân? icni, frecându-și pielea de găină a brațelor. Kalian Toril la stăpân? Ce aiureală mai e și asta, boierule?

— Povestea e lungă, după cum ți-am zis. Nu e vreme acum de lămuriri.

Aghor se ridică și țâșni din locul lui înainte ca Chandan să-l apuce de turul pantalonilor și să-l tragă înapoi. Se repezi spre Yamal. O ridică în brațe și dădu să se învârtă cu ea pe loc. Se împiedică în propriile picioare și căzu grămadă cu bătrână cu tot. Iarba înaltă și deasă a atenuat șocul prăbușirii, astfel că niciunul nu s-a rănit.

Au fost sălțați de la pământ degrabă de către Halan și Khalu. Fratele meu nu a primit previzibila bruftuluială din partea bucătăresei pentru că ea, aflată încă sub șocul veștii despre Kalian, nu-și putea descleșta maxilarul ca să-l blagoslovească după cum merita. L-a privit muștrător o clipă scurtă, apoi, înmuiată, l-a strâns în brațe abia reținându-și lacrimile.

Rămas fără obiectul preocupării sale, Chandan fu nevoit să se apropie de locul unde se afla bunicul. Îi aruncă un salut pripit și îi atinse șters umărul, apoi, afundându-și palmele în buzunare, se întoarse în așa fel încât sfetnicul să nu-i vadă chipul.